

Sygn. akt I C 835/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Kłodzku, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ewa Karp

Protokolant: Ewelina Świrta

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2014 r. w Kłodzku

sprawy z powództwa T. T.

przeciwko (...)S.A. w W.

o zapłatę 18.000,00 zł

I zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powódki T. T. kwotę 10.000,00 zł (dziesięć tysięcy złotych 00/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 10 stycznia 2013 r. oraz tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 1.437,64 zł (tysiąc czterysta trzydzieści siedem złotych 64/100);

II dalej idące powództwo oddala;

III nie obciąża powódki kosztami wynagrodzenia biegłych.

Sygn. akt I C 835/13

UZASADNIENIE

Powódka T. T. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) w W. kwoty 18 000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznana krzywdę.

W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 23.11. 2012 r. w miejscowości (...) doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w którym poszkodowana została powódka, jako pasażer pojazdu S. (...), ubezpieczonego u strony pozwanej.

W związku ze zgłoszoną szkodą strona pozwana uznała swoją odpowiedzialność, przyznała 12 000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Powódka wskazała, że przyznana kwota jest niewspółmierna bowiem doznała znacznie większej krzywdy, w tym uszczerbku na zdrowiu ocenionego przez orzecznika (...) na 12 %.

Po wydaniu opinii przez powołanych biegłych powód rozszerzył powództwo o kwotę 15 000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu stwierdziła, że roszczenie jest nieuzasadnione co do zasady i wysokości, bowiem przyznana dotychczas kwota 12000 zł stanowi sumę adekwatną do rozmiaru wyrządzonej powódce krzywdy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 listopada 2012 roku 45 letnia powódka T. T. została poszkodowana w wypadku komunikacyjnym. Powódka był pasażerką pojazdu, którym kierował sprawca ubezpieczony w (...). Powódka doznała złamania ręki lewej, złamania mostka, licznych potłuczeń i obrażeń nóg i kręgosłupa.

Dowód:

Przesłuchanie powódki K-70

Akta szkody,

Biegły ortopeda powołany w sprawie rozpoznał u powódki stan po złamaniu mostka bez przemieszczenia, stan po złamaniu nasady kości promieniowej lewej z wtórnym ograniczeniem ruchomości w stawie nadgarstkowym, stan po wykręceniu kręgosłupa szyjnego, obecnie bez ograniczeń ruchomości i bez objawów korzeniowych w chwili badania.. Biegły stwierdził, że w wyniku wypadku z 2012 roku powódka doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 10 % oraz długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 2%. Biegły stwierdził zaburzenia funkcji ręki, osłabienie precyzji chwytu i wtórne ograniczenie ruchów obrotowych przedramienia reki lewej o charakterze trwałym. Doznane obrażenia spowodowały u powódki trudności ze snem, konieczność korzystania opieki psychologa, strachliwość.

Dowód:

opinia biegłego ortopedy K- 74-77

przesłuchanie powódki K- 70

Powołany w sprawie biegły neurolog nie stwierdził u powódki poza urazem skrętnym kręgosłupa szyjnego trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w zakresie neurologicznym.

Dowód:

Opinia biegłego neurologa K- 94-95

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył co następuje:

Powództwo należało uwzględnić w części na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności opinii powołanych biegłych, dokumentacji medycznej, akt szkody oraz przesłuchania powódki.

Na podstawie przepisu art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Katalog wypadków, w których można żądać zadośćuczynienia określa przepis art. 444 § 1 k.c. stanowiąc, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Zgodnie z przepisem art. 822 § 1k.p.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Sprawą sporną była wysokość należnego zadośćuczynienia. Zgromadzony materiał dowodowy opisany w ustaleniach stanu faktycznego wskazuje, że strona pozwana wypłaciła w toku likwidacji szkody 12 000 zł., wywodząc, że jest to kwota odpowiednia.

W zakresie wysokości zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę obowiązujące w tym zakresie orzecznictwo Sadu Najwyższego., w tym wyrok z dnia 3 lutego 2000 r. wydany w sprawie I CKN 969/98 (LEX 50824), w którym SN wypowiedział się o charakterze, jaki spełniać ma zadośćuczynienie, wskazując: „ Zadośćuczynienie nie jest karą,

lecz sposobem naprawienia krzywdy. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała, czy rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, wyłączenia z normalnego życia itp. Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Winno ono mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości (a więc prognozy na przyszłość). Przy ocenie więc "odpowiedniej sumy" należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności danego wypadku, mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy.

Rozważając wysokość w jakiej winno być zadośćuczynienie wypłacone, należy rozważać każdy przypadek indywidualnie, ponieważ jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 września 2002 r., wydanemu w sprawie IV CKN 1266/00 (LEX nr 80272) określenie wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w razie uszkodzenia ciała powinno się opierać na obiektywnych i sprawdzalnych kryteriach, kierować się jego celami i charakterem, przy uwzględnieniu jednak indywidualnej sytuacji stron.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd ma dosyć szeroką swobodę w tej kwestii. Zdaniem Sądu przyznane dodatkowe zadośćuczynienie w wysokości 10 000 zł jest adekwatne do stopnia cierpień powódki T. T. zarówno fizycznych jak i psychicznych, jakich w wyniku wypadku doznała oraz ograniczeń będących skutkiem wypadku - powódka odczuwa dolegliwości bólowe, pozostały jej jako skutek wypadku zaburzenia funkcji ręki, osłabienie precyzji chwytu i wtórne ograniczenie ruchów obrotowych przedramienia reki lewej o charakterze trwałym, a doznane obrażenia spowodowały u powódki trudności ze snem, konieczność korzystania opieki psychologa, strachliwość.

Jak wskazał w orzeczeniu z dnia 10 lipca 2013 r. / I ACa 391/13/ Sąd Apelacyjny w Katowicach opisując okoliczności wpływające na wysokość zadośćuczynienia: „Ustalając wysokość zadośćuczynienia należy mieć na uwadze wiek poszkodowanego, rodzaj i rozmiar doznanych obrażeń, stopień i rodzaj cierpień fizycznych i psychicznych, intensywność (natężenie, nasilenie) i czas trwania tych cierpień, ewentualnie stopień kalectwa, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpecenie), skutki uszczerbku w zdrowiu na przyszłość (np. niemożność wykonywania ulubionego zawodu, uprawiania sportów, pracy artystycznej, rozwijania swoich zainteresowań i pasji, zawarcia związku małżeńskiego, posiadania dzieci, utrata kontaktów towarzyskich, utrata możliwości chodzenia do teatru, kina, wyjazdu na wycieczki), rodzaj dotychczas wykonywanej pracy przez poszkodowanego, który powoduje niemożność dalszego jej kontynuowania, poczucie nieprzydatności społecznej i bezradność życiowa powstałe na skutek zdarzenia wywołującego obrażenia ciała, konieczność korzystania ze wsparcia innych, w tym najbliższych, przy prostych czynnościach życia, konieczność przedstawiania przez sumę zadośćuczynienia odczuwalnej wartości ekonomicznej, przynoszącej poszkodowanemu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne - nie będącej jednakże wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, co wynika z kompensacyjnego charakteru zadośćuczynienia, ewentualne wynikające z uszkodzenia ciała ograniczenie wydolności pracy i utrudnienia w jej wykonywaniu, a niestanowiące podstawy do przyznania renty inwalidzkiej czy uzupełniającej, indywidualne właściwości i subiektywne odczucia osoby pokrzywdzonej, jeśli będą istotne na tle konkretnej sprawy, trwałość kalectwa, powodującego cierpienia fizyczne oraz ograniczenie ruchów i wykonywanie czynności życia codziennego.”/ LEX nr 1349914/

Te właśnie okoliczności zostały wzięte pod uwagę przy ustaleniu, że strona pozwana powinna dopłacić powódce do przyznanej już kwoty 12 000 zł dalsze 10 000 zł, jako kompensatę doznanych cierpień, uszczerbku na zdrowiu, ograniczeń fizycznych będących następstwem wypadku.

O kosztach postępowania orzeczono po myśli przepisu art. 100 k.p.c. zasądzając od strony pozwanej tylko część kosztów zastępstwa procesowego i część opłaty i nie obciążając stron wynagrodzeniem biegłych zawnioskowanych przez powódkę.